

Arrest

nr. 174 985 van 20 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit de wijk Alauddin in Kabul. U bent een Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

Samen met uw vier broers hield u de houtbewerkingswinkel van uw vader open in de wijk Alauddin nabij de Jafarina moskee. Jullie vervaardigden onder andere houten ramen en deuren en plaatsten een kunstig design op de deuren. Eerst had u vooral plaatselijke mensen als klant, maar later werkte u ook voor buitenlanders.

In augustus 2014 ontving uw broer S. een dreigtelefoon. Er werd gezegd dat uw broer voor buitenlanders werkte en dat hij daarmee moest stoppen. Er werd tevens gezegd dat wanneer buitenlanders naar jullie huis kwamen, uw broer de beller hierover moest informeren. Op het moment van de oproep, namelijk om 10u 's morgens, was u samen met uw broer aanwezig in jullie winkel. Uw broer ging deze telefoonoproep aangeven bij de politie in Kabul. Een onderzoek leverde echter niets op.

Een jaar later, op 6 augustus 2015, vond uw broer I. een dreigbrief van de taliban toen hij 's morgens de winkel opende. Nadat uw broer de brief vond, sloot hij de winkel en keerde hij terug naar huis. Uw andere broer S. las de brief. Er werd besloten dat u en uw broers moesten vluchten. U bracht uw vrouw en kinderen naar de wijk Shah Shaid in Kabul en vertrok uit Afghanistan. Na het ontvangen van deze brief vernamen u en uw familie niets meer van de taliban.

U heeft Afghanistan verlaten op 20 augustus 2015. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland en Duitsland naar België. U bent België binnengekomen op 1 november 2015 en heeft 9 dagen later, op 11 november 2015, uw asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag let u volgende documenten voor: uw taskara, de kopieën van de taskara's van uw vrouw en uw kinderen, documenten van de Belgische Ambassade in Kabul, een attest van het bedrijf CafCo, uw trouwcertificaat, een dreigbrief van de taliban, een elektriciteitsrekening en 42 foto's.

B. Motivering

U bent er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u uw land ontvlucht bent omwille van een brief waarvan u de inhoud slechts oppervlakkig kent. Zo vermeldt u expliciet dat de enige reden waarom u uw land verlaten heeft de dreigbrief is (CGVS, p. 10). Nochtans is de kennis over de brief uiterst beperkt. Gevraagd naar wat er in die brief geschreven staat, antwoordt u dat u dit niet weet omdat uw broer S. de brief las. Hij heeft u gezegd dat het een dreigbrief was (CGVS, p. 9). Op de vraag of u uw broer gevraagd heeft naar de inhoud van de brief, antwoordt u naast de kwestie dat u geen geschoold persoon bent en slechts weet dat het een dreigbrief is (CGVS, p. 9). Dit is echter geen afdoende uitleg. Er mag uitgegaan worden van een zekere interesse in de inhoud van een dreigbrief die aan uw persoon gericht is. Geconfronteerd met het feit dat het onwaarschijnlijk is dat iemand zijn land ontvlucht omwille van een dreigbrief waarvan hij de inhoud niet kent, ontwijkt u opnieuw de vraag en zegt u dat de brief in het Pashtou geschreven is, dat uw broer hem voorlas en dat het een dreigbrief van de taliban is (CGVS, p. 9). U noemt het samenwerken met buitenlanders als de reden waarom u en uw broer bedreigd worden en zegt te denken dat er geschreven staat dat u werkte voor niet-moslims en dat dit moest stoppen (CGVS, p. 9). Dat u niet met zekerheid kan zeggen wat de exacte inhoud van de brief is, doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verhaal. Hiermee geconfronteerd, stelt u slecht dat u een blinde bent die niet kan lezen en schrijven en dat u daarom geen details kent (CGVS, p.12). Nochtans slaagt u er wel in de exacte datum te noemen van de dag waarop uw broer de brief in de winkel vond, namelijk 6 augustus 2015 (CGVS, p. 9). Het is op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u de inhoud van de brief niet kent maar wel een exacte datum van ontvangst kan noemen. Ook op de vraag wie de brief tekende, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p. 12). Zo zegt u dat er geen tijd was om alle details over de brief te onderzoeken, want dat ze u en uw broers anders zouden vermoorden in een keer (CGVS, p. 12). Maar u slaagt er zelfs niet in de persoon te noemen die de brief ondertekend heeft, terwijl dit geen onderzoek vereist gezien zijn handtekening onderaan de brief terug te vinden is (CGVS, p. 12). De verklaringen omtrent de brief kunnen dan ook niet overtuigen.

Verder is het opmerkelijk dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde over een dreigbrief die u twee jaar geleden ontvangen heeft in uw winkel (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). U verklaarde dat de brief een dreigement bevatte maar dat u niet meer precies weet wat er in de brief stond. De brief was onderaan gemarkeerd met een stempel van de Islamitische emiraat van Afghanistan (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Tijdens het interview op het CGVS legt u echter andere verklaringen af. U vertelt op het CGVS over een dreigtelefoon die u ongeveer 18 maanden voor datum van het gehoor ontvangen heeft (CGVS, p. 10). U licht toe dat uw broer S. gebeld werd en dat u op dat moment bij hem in de winkel was (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen tijdens beide gesprekken, stelt u dat u niets gezegd heeft over een brief en dat er slechts een telefoon was 18 maanden geleden (CGVS, p. 11). U verklaart dat u hetzelfde gezegd heeft bij de DVZ als op het CGVS (CGVS, p. 11). U slaagt er echter niet in deze verschillende verklaringen uit te leggen. Uw toelichting over de tegenstrijdige

verklaringen kan dan ook niet overtuigen en plaatst de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Bovendien is het opmerkelijk dat u het tijdstip van de dreigtelefoon niet kan preciseren (CGVS, p. 10). Zo vertelt u dat uw broer bij benadering 18 maanden geleden werd opgebeld (CGVS, p. 10). U slaagt er evenwel niet in te preciseren in welke maand of in welk seizoen uw broer werd opgebeld (CGVS, p. 10). U kan slechts zeggen dat u de telefoon in het midden van het jaar 1393 ontving (CGVS, p. 10). Nochtans was u aanwezig in de winkel op het moment dat uw broer daar werd opgebeld en via telefoon bedreigd werd (CGVS, p. 10). Dat u bovendien niet kan zeggen hoe veel tijd er tussen de dreigtelefoon en de ontvangst van de brief is, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder (CGVS, p. 11).

Verder zijn uw verklaringen over uw samenwerking met de buitenlanders weinig aannemelijk. U geeft aan dat de Kandahari straat waar u woonde in Kabul bewoond werd door veel Pashtou-sprekende mensen en dat de mogelijkheid bestaat dat de bedreigingen van hen kwamen (CGVS, p. 3). Wanneer u later in het interview gevraagd wordt of de plaats waar u woonde in Kabul gevaarlijk was, vertelt u dat er twee talibancommandanten, namelijk Mullah Ajoub en Mullah Janan, woonden in de periode dat de taliban aan de macht waren (CGVS, p. 12). U verklaart tevens dat de link tussen de taliban en uw wijk er nog steeds is, en dat de taliban er nog steeds komt (CGVS, p. 13). De manier waarop u samenwerkte met buitenlanders hield dan ook grote risico's in. De buitenlanders kwamen namelijk tot bij uw huis om er de samples te bekijken en hun bestellingen te plaatsen (CGVS, p. 10). Gezien de aanwezigheid van taliban in uw straat was het een enorm risico dat u en uw broers buitenlanders uitnodigden in jullie huis (CGVS, p. 10). Dat u en uw broers zo onvoorzichtig te werk zouden gaan, ondanks het feit dat jullie weten dat er taliban aanwezig is in uw straat, is weinig aannemelijk.

Tenslotte legt u opmerkelijke verklaringen af over de dreigtelefoon die uw broer ontving. Zo is het weinig aannemelijk, zeker omwille van het feit dat u in een wijk woont die een historische link heeft met de taliban, dat u twijfelt over de echtheid van de dreigtelefoon die uw broer ontving (CGVS, p. 10). U verklaarde dat u aanvankelijk dacht dat het misschien om een grap ging (CGVS, p. 10). Gevraagd of mensen anderen bedreigen voor de grap, stelt u dat u het niet weet maar dat u dat persoonlijk niet doet omdat u het slecht vindt (CGVS, p. 11). Dat u dit dan toch als een mogelijkheid beschouwde, is weinig aannemelijk.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat deze bevindingen te wijzigen. Uw taskara, de kopieën van de taskara's van uw vrouw en uw kinderen en uw trouwcertificaat vormen slechts een bewijs van uw identiteit, die verder niet in vraag wordt gesteld. De elektriciteitsrekening duidt op elektriciteitsuitgaven in een huis in Alauddin in Kabul, en onderbouwt uw verklaringen omtrent uw woonplaats in Kabul. De 42 foto's die u voorlegt tonen verschillende houten tafels, stoelen en kasten, maar hebben verder geen enkele bewijskracht. De documenten van de Belgische Ambassade in Kabul, het attest van uw job alsook het attest van het bedrijf CafCo kunnen tevens niet overtuigen. Immers, uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en

is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, c en 62 van de vreemdelingenwet, schending van de “samenwerkingsplicht” en van de “onderzoeksplicht”.

Verzoeker voert in een eerste onderdeel aan dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat niet kan worden geloofd dat hij Afghanistan moest ontvluchten omwille van dreigementen die hij en zijn twee broers moesten ondergaan vanwege de Taliban in zijn buurt. Verzoeker stelt dat hij over de hele lijn aannemelijke verklaringen heeft afgelegd. Uit het feit dat verzoeker geen uitleg kon geven omtrent de exacte inhoud van de dreigbrief van de Taliban wordt ten onrechte afgeleid dat verzoeker niet geloofwaardig is. Verzoeker wijst erop dat hij niet kan lezen of schrijven en dat hij enkel Dari spreekt. De brief werd opgesteld in het Pashtou, een taal die hij niet beheerst, zeker niet geschreven.

Verzoeker meent dat ten onrechte (p. 11 gehoorverslag) werd geoordeeld dat hij bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) over telefoontjes sprak en bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) over een brief. Deze vraagstelling is verkeerd en stemt niet overeen met de waarheid nu vaststaat dat verzoeker tijdens beide verhoren sprak over dreigbrieven die aan de basis lagen van zijn asielrelaas. Wel heeft hij inderdaad tijdens het tweede gehoor melding gemaakt van dreigtelefoontjes die zijn broer had ontvangen maar dit betreft een verdere uitweiding die niet noodzakelijk een tegenstrijdigheid is of de ongelooftwaardigheid van verzoeker meebrengt.

Wat de inhoud en de auteur van de dreigbrieven betreft, vernam verzoeker van zijn broer dat het om een dreigbrief van de Taliban ging wat op zich al voldoende informatie is als men weet dat het algemeen gekend is dat de Taliban op die manier opereert. Verzoeker meent dat het bijzaak is dat hij het seizoen waarin het dreigtelefoontje toekwam niet bij naam kon noemen. Verzoeker meent tevens dat het ten onrechte is dat gesteld wordt dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker en zijn broers in hun woonbuurt onnodige risico's namen ondanks de wetenschap dat daar Taliban opereerden: zij probeerden hun activiteiten zo heimelijk mogelijk te doen maar dit is uiteindelijk niet gelukt, wat de aanleiding was tot de dreigbrieven en telefoontjes. Verzoeker meent dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoekers reactie dat het dreigtelefoontje een grapje kon zijn, opmerkelijk is. De verwerende partij geeft op dit punt de verklaringen van verzoeker tijdens het tweede gehoor op selectieve wijze weer, want in dezelfde passage wordt ook weergegeven dat verzoeker verklaarde dat hij zijn broer vroeg dit telefoontje onmiddellijk aan te geven aan de politie, waaruit blijkt dat hij dit telefoontje wel degelijk serieus nam en dit dus niet “opmerkelijk” (lees ongelooftwaardig) is.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit komt dat er in hoofde van verzoeker geen sprake kan zijn van de toekenning van subsidiaire bescherming omdat er in Kabul thans geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De verwerende partij verwijst weliswaar naar een rapport EASO COI Afghanistan – Security situation van januari 2016 maar in de verdere uitweiding van de argumentatie worden feiten aangehaald van 2014 en 2015 met als meest recente datum 31 augustus 2015. Inmiddels zijn er minstens negen maanden verstreken en de verwerende partij legt geen recente elementen voor die het

aannemelijk maken dat de situatie tot op heden niet veranderd zou zijn. De op het CGVS rustende informatie- en samenwerkingsplicht moet de verwerende partij ertoe brengen relevante informatie te verschaffen bij de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker zelf legt een bron voor waaruit moet blijken dat er sprake is van veel burgerslachtoffers naar aanleiding van willekeurig geweld.

3.2. Stukken

Bij het verzoekschrift worden drie stukken gevoegd, het eerste betreft "*March 2016 Monthly Forecast*" van de UN Security Council over Afghanistan

Ter zitting deelt de advocaat van verzoeker mee dat stukken 2 en 3 gevoegd bij het verzoekschrift een materiële vergissing betreffen en als niet toegevoegd moeten worden beschouwd.

3.3. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en artikel 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd om volgende redenen:

- het is weinig aannemelijk dat verzoeker het land ontvlucht is omwille van een brief waarvan hij de inhoud slechts oppervlakkig kent, hij noemt het samenwerken met buitenlanders de reden waarom hij en zijn broer bedreigd worden en zegt te denken dat er geschreven staat dat hij werkte voor niet-moslims en dat dit moest stoppen, de verklaringen omtrent de dreigbrief kunnen echter niet overtuigen om verschillende redenen (inhoud onbekend, brief ondertekend);
- verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over de dreigbrief – dreigtelefoontjes: bij de DVZ sprak hij over twee dreigbrieven, bij het CGVS sprak hij over een vroeger dreigtelefoontje en een recente dreigbrief. Tevens kan hij het tijdstip (welke maand, welk seizoen) van het dreigtelefoontje niet preciseren en kan hij niet precies zeggen hoeveel tijd er is verstreken tussen het dreigtelefoontje en de ontvangst van de dreigbrief;
- verzoekers verklaringen over de samenwerking met buitenlanders zijn weinig aannemelijk: dat verzoeker en zijn broers buitenlanders uitnodigden in hun huis om de stalen te bekijken en bestellingen te plaatsen in een straat waar de taliban aanwezig was, is een enorm risico en daarom weinig aannemelijk;
- de documenten die verzoeker voorlegt, wijzigen deze bevindingen niet.

Verzoeker brengt hier tegen in dat hij over de hele lijn aannemelijke verklaringen heeft afgelegd, dat verzoeker geen Pashtou kent, de taal waarin de brief is opgesteld, dat verzoeker tijdens de twee gehoren melding heeft gemaakt van dreigbrieven en inderdaad pas tijdens het tweede gehoor melding heeft gemaakt van een dreigtelefoontje, dat dit enkel een verdere uitweiding van zijn asielrelaas betreft, dat de omstandigheid dat hij het seizoen niet kon benoemen waarin hij de dreigbrief kreeg bijzaak is, dat zij hun activiteiten met buitenlanders heimelijk probeerden te doen, dat verzoeker naast het feit dat hij

dacht dat het dreigtelefoontje misschien een grap was, ook heeft vermeld dat hij vond dat zijn broer dit moest aangeven bij de politie.

Uit de stukken van het dossier, met name het gehoorverslag van verzoeker, blijkt dat hij verklaard heeft Afghanistan te ontvluchten omdat zijn broers en hijzelf een dreigbrief ontvangen hebben van de Taliban, meer dan een jaar nadat er een dreigtelefoontje gekomen was, omdat hij en zijn broers in het houtbewerkingsbedrijf van zijn vader ook werkten voor buitenlanders. Verzoeker is dan met zijn vrouw en kinderen naar haar broer gegaan in de provincie Kabul, buiten de stad, in Shah Shadid, wat een vreedzame regio is, er is geen probleem (gehoor CGVS, p. 8). Verzoeker heeft zijn familie daar achtergelaten en is naar het buitenland gevlucht. Hij verklaart niet naar zijn schoonbroer te willen waar zijn familie verblijft, omdat de Taliban hem daar zal vinden en omdat hij niet weet hoelang hij daar zou moeten blijven (gehoor CGVS, p. 8 en p. 13). Verzoeker verklaart tevens dat zijn ouders nu in Kabul geen problemen hebben omdat de zonen er niet zijn zodat er geen nood is om hen lastig te vallen, de winkel is gesloten.

In dit verband moet worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de Taliban hem overal zal zoeken: blijkbaar had de Taliban er problemen mee dat verzoeker en zijn broers soms voor buitenlanders werkten. Nu dit niet meer het geval is omdat de winkel gesloten is en de broers zijn vertrokken, worden zijn ouders in Kabul niet meer lastig gevallen. Verzoeker verklaart zelf dat het bij zijn schoonbroer een vreedzame regio is maar dat hij niet bij hem wil blijven omdat hij niet weet hoelang dat zou duren.

Er moet tevens worden opgemerkt dat verzoeker eerder vaag is over de dreigbrief. Hij heeft een kopie van deze brief voorgelegd, die zich in het administratief dossier bevindt, maar kopieën zijn omwille van de manipuleerbaarheid ervan, gemakkelijk te vervalsen. Bovendien stelt hij niet te weten wat er in deze brief staat, terwijl hij deze brief heeft meegebracht van Afghanistan naar België, zodat toch verwacht kan worden dat hij inmiddels deze brief voor hem zou hebben laten vertalen en de inhoud ervan kent, alleszins ondertussen de inhoud ervan kent. Verzoeker heeft verklaard dat hij met andere mensen reisde wanneer hij Afghanistan heeft verlaten, het is niet aannemelijk dat hij toen niet of inmiddels iemand ontmoet heeft die Pashtou kent en die de brief voor hem vertaald heeft. Dat verzoeker halsstarrig blijft volhouden dat hij de inhoud van die brief (die hij tijdens zijn vlucht met zich meedroeg) niet kent, zich baserend op het feit dat hij ongeletterd is, wijst erop dat verzoeker niet zijn volledige medewerking verleent. Alleszins kan eraan getwijfeld worden of verzoeker de gehele waarheid vertelt over de dreigbrief, nu hij eerst sprak over twee dreigbrieven (DVZ) en later over een dreigtelefoontje en vervolgens een dreigbrief (CGVS), nu de dreigbrief ondertekend is maar verzoeker niet kan zeggen wie de brief ondertekend heeft, nu verzoeker niet kan preciseren in welke maand of welk seizoen het dreigtelefoontje kwam. Aangenomen mag worden dat een dreigtelefoontje een impact heeft op de personen die er het doelwit van zijn (de broer van verzoeker en verzoeker die erbij stond), zodat, daargelaten de vraag naar de exacte datum, het aannemelijk is dat verzoeker zou moeten weten in welk seizoen zijn broer dit telefoontje ontvangen heeft, want verzoeker stond erbij (gehoor CGVS, p. 10). Hij weet enkel dat het in het midden van het jaar was, hij weet niet welk seizoen, hij weet niet of het toen warm of koud was (CGVS p. 10) terwijl uit het gehoor blijkt dat hij alle seizoenen in Afghanistan wel degelijk kent (gehoor CGVS, p. 3).

Alleszins wijzen zijn vage en weinig overtuigende verklaringen erop dat verzoeker zijn vermeende problemen met de Taliban niet concretiseert en dat hij om die reden geen persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk maakt. De Raad eigent zich de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent zijn en steunen op de gegevens van het dossier, toe.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3.2.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. In dit verband kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.3.2.2. In de bestreden beslissing wordt de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aan verzoeker geweigerd om volgende redenen:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de

onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker brengt hier tegen in dat de commissaris-generaal weliswaar verwijst naar een rapport van EASO, COI Afghanistan Security Situation van januari 2016 maar in de tekst feiten aanhaalt van 2014 en 2015 met als meest recente datum 31 augustus 2015. Inmiddels zijn we negen maanden verder en het CGVS legt geen recente elementen voor die het aannemelijk maken dat de situatie niet veranderd zou zijn. Verzoeker legt wel meer recente bronnen voor: "March 2016 Monthly Forecast : Security Council Report" van de VN Veiligheidsraad, waaruit volgens hem blijkt dat er veel burgerslachtoffers zijn.

Er wordt opgemerkt dat deze publicatie geen afbreuk doet aan wat het CGVS stelt in de bestreden beslissing, steunend op het "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016" dat zich in het administratief dossier bevindt:

"Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. (...) Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten."

In de "*March 2016 Monthly Forecast : Security Council Report*" worden vier incidenten in Kabul vermeld die dateren vanaf 1 januari 2016: een bomaanslag en een vuurgevecht in een restaurant, de explosie van een truck in een "*facility for workers*", een zelfmoordaanslag op een bus die media-personeel vervoerde en een zelfmoordaanslag op een politiebureau. Buiten de explosie van de truck in een "*facility for workers*" blijkt dat het ook hier om aanslagen gaat waarbij burgers geen doelwit vormen, de aanslagen waren gericht tegen media-personeel en politieagenten en mogelijk internationale aanwezigheid, zogenaamde "high profile" doelwitten. De vaststelling dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, blijft bestaan, evenals de vaststelling dat er in Kabul geen situatie van "open combat" is of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Waar verzoeker de informatie en samenwerkingsplicht van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aanvoert, wordt opgemerkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van relevante informatie die bij het administratief dossier is gevoegd.

De Raad sluit zich aan bij de hierboven weergegeven motieven inzake de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.3.3. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET